

ALASTAIR CHISHOLM

DRAKEN STORM

Het duistere doolhof

Vertaald door Laurent Corneille

Tekeningen Daniëlle Futselaar

LEOPOLD / AMSTERDAM

WAT JE MOET WETEN OVER DRAKEN

Draken? Die bestaan niet in Draconis, toch?
Misschien ooit wel, maar dan heel, heel lang geleden.
Toen leefden en werkten ze nog als vrienden samen,
mens en draak, en verdedigden het land tegen de vijand.
Samen sterk en wijs stichtten ze de grote stad Rivven.
Maar de Drakenstorm brak uit en de draken trokken
zich voorgoed terug in hun eigen drakenwereld.
Voor de mensen van Draconis bestonden ze voortaan
alleen nog in sprookjes en legenden.
Daarom zijn er in Draconis geen draken meer.
Of dat dachten de mensen tenminste...

ELLIS

'De koning! Straks komt de koning, schiet eens op!' Ellis holde achter Cara en Tom aan door de drukke straten van Rivven, ze moesten zich een weg banen door de mensenmassa. Ellis klemde zijn opschrijfboekje in zijn hand en probeerde al lopend te lezen wat erin stond.

'Welke kant moeten we op?' schreeuwde Tom boven het lawaai uit.

'Naar links!' riep Ellis. 'We moeten hier linksaf!' Hij probeerde zelf ook af te slaan, maar de stroom mensen sleurde hem mee en hij verloor bijna zijn evenwicht. Tom trok hem overeind en ze persten zich door de menigte tot ze een smalle steeg konden induiken.

'Weet je het zeker?' vroeg Cara, terwijl ze weifelend omhoogkeek naar het smalle streepje licht, hoog tussen de donkere gevels.

Ellis knikte. 'Dit is de Rattensteeg en die loopt recht omhoog naar het Heuvelplein. Best een interessant straatje trouwens, want—'

'Schiet nou op!' riep Tom. 'Ze komen er zó aan!'

Ze liepen snel door de steeg omhoog en binnen een

paar tellen stonden ze op een rustig plekje aan de rand van het Heuvelplein na te hijgen.

Tom lachte. ‘Een perfecte plek!’

Midden in de stad torende een enorme, rotsachtige heuvel hoog boven de stad uit. En boven op die heuvel troonde het Koninklijk Paleis, met steile, hoge muren en overal vlaggen en vaandels wapperend in de wind. Van de paleispoort zigzagde een weg naar beneden, die een eind onder het Heuvelplein overging in de brede Koningsstraat, en daarlangs zou vandaag de Voorjaarsparade de stad in trekken.

Overal langs de route verdrongen zich duizenden toeschouwers om maar niets van het spektakel te missen, maar Ellis, Tom en Cara hadden een veel betere plek gevonden om ongestoord naar de optocht te kijken, die ver beneden hen langs zou trekken.

Eerst kwam de Koninklijke Garde voorbij, hun paarden met glanzend gepoetste zadels en tuigen, de sabels van de ruiters schitterend in de bleke lentezon. Aan het hoofd van zijn troepen draafde kapitein Hork, de commandant van de Garde, zijn zilver gepantserde borst parmantig vooruit en op zijn helm vandaag een extra hoge pluim. Daarna volgde de Koninklijke Hofhouding; de mannen in rode kuitbroeken en jasjes, de dames in stralend gele jurken. Ze zwaaiden met minzame glimlachjes naar de juichende toeschouwers langs de route.

Na hen kwam de fanfare, met veel trommels, hoorns en trompetten. De muzikanten marcheerden perfect in de maat en hun getrommel galmde tussen de gevels. Pas

daarna kwam koning Godric zelf, Heer van Rivven en Draconis, beschermer van het Rijk en Schrik der Draken. Zijn open koets glinsterde in het zonlicht, aan alle kanten versierd met gouden krullen en voortgetrokken door zes paarden met een glanzend zwarte vacht.

Ellis en zijn vrienden keken vanboven toe hoe de koets voorbij rolde en het volk juichte.

‘Huh,’ zei Tom. ‘Ik dacht dat hij groter was!’

Koning Godric zat weggedoken in een witte bontmantel, met een gouden kroon op zijn hoofd en een nogal verveelde uitdrukking op zijn gezicht. Hij wuifde wat zwakjes naar de menigte aan weerszijden van de weg, maar leek niet echt geïnteresseerd.

Na hem volgde een tweede koets, met slechts vier paarden ervoor, maar verder even prachtig. Zodra de mensen begrepen wie erin zaten, begonnen ze opnieuw te juichen en te joelen.

‘Dat zijn de prins en prinses!’ riep Tom uit.

Prins Harald, blond en knap, grijnsde breed naar de mensen. Zijn tuniek was helderrood, met glanzend zilveren tressen, en hij zwaaide naar de mensen alsof hij het echt leuk vond. Hij wees naar de zelfgemaakte borden en spandoeken die de mensen omhooghielden, en af en toe draaide hij zich om naar zijn jongere zus, de prinses, om iets tegen haar te zeggen.

Maar prinses Moira reageerde niet of nauwelijks. Ze droeg een mooie, blauwe jurk, de kleur van een zomerse hemel, maar ze had haar armen stijf over elkaar geslagen. De jurk was trouwens nogal gekreukeld. Ze staaarde naar

de mensen langs de kant van de weg met naar beneden getrokken mondhoeken en een zure uitdrukking op haar gezicht.

‘Nou, die heeft er echt zin in,’ zei Cara, en Tom moest lachen.

Hij keek naar Ellis en vroeg: ‘Hé, wat sta jij daar nou te doen? Zo mis je het mooiste deel!’

‘Hmm?’ Ellis keek op van zijn aantekeningen. ‘Ik bedacht me net dat we in plaats van die Rattensteeg ook de Kaarsenmakerstraat hadden kunnen nemen. Dan hadden we geen last gehad van de drukte. Dat was nog sneller geweest.’

Cara moest om hem lachen. ‘Ellis, we zijn er nu toch? Jij hebt deze plek voor ons uitgekozen, zodat we alles goed zouden kunnen zien – haal je neus nou eens uit dat boekje en geniet van de parade!’

Na de koninklijke rijtuigen kwamen nog meer hofdames, daarna vrienden van prins Harald, op hun beurt gevolgd door een groep lagere hovelingen, nog meer ruitervolk, een tweede fanfare, soldaten... en toen was de parade voorbij.

De mensen gingen naar huis, en Ellis en de anderen liepen terug door de nu verlaten stegen en straten van de oude stad.

‘Waar gaat de optocht nu naartoe?’ vroeg Cara.

‘Terug naar het Heuvelplein,’ mompelde Ellis, zonder op te kijken. ‘Over de Leeuwenbrug, dan door het Koningin Lira-Park, langs de Merrin Muren en dan weer terug naar het paleis.’ Hij schreef iets in zijn boekje.

‘Jij bent altijd maar aan het noteren en schrijven,’ zei Tom verwijtend. ‘Je merkt niets van wat er om je heen gebeurt. Dat was zonet de Voorjaarsparade, hoor, die is maar één keer per jaar!’

Ellis fronste zijn wenkbrauwen. ‘Ik zag het heus wel. Parade, koning, prins, prinses. Kijk, ik heb zelfs aantekeningen gemaakt.’ Hij hield zijn notitieboekje omhoog.

Cara zei: ‘Ellis geeft niks om de parade, Tomás. Hem interesseert alleen wat erna komt!’

‘O, en wat is dat dan?’ vroeg Tom.

‘Nou, het festival,’ zei Ellis verlegen.

Tom zei plagend: ‘O ja... jij wilt natuurlijk meedoen!’

Elk jaar werden de Lentefeesten in Rivven afgesloten met het Doolhof Festival. Eén dag per jaar mochten de gewone burgers van Rivven het paleis op de heuvel in. Eenmaal binnen de muren wachtten hen hapjes en drankjes, allerlei vermaak, en voor de kinderen was er elk jaar een wedstrijd voor wie het midden van de drie prachtige doolhoven in het grote paleispark kon vinden

zonder hopeloos te verdwalen. En die doolhoven waren echt moeilijk – ze waren zelfs voor volwassenen een hele uitdaging!

‘Ellis zit er al weken over te piekeren,’ zei Cara lachend. ‘Ik wed dat hij er een apart notitieboekje voor heeft volgeschreven!’

Ze waren intussen aangekomen bij een aftands huisje in een donker steegje. Cara keek even om zich heen, en deed toen de oude deur open. De jongens volgden haar. Eenmaal binnen maakte Tom nog een tweede en kleinere deur open, die toegang gaf tot een gang die veel te lang was voor het kleine huisje. Een gang die vreemde bochten maakte, en af en toe knarste en onder hun voeten leek te bewegen.

‘Ik denk dat ik dit jaar ook mee ga doen met die doolhoven,’ zei Cara, ‘dan heb je tenminste wat concurrentie!’

Ellis grijnsde. ‘Oké, als je graag tweede wilt worden.’

‘Aha!’ antwoordde Cara. ‘We maken er dus een wedstrijd van. Nou, ik neem de uitdaging aan!’

DRAKENZIENERS

Lachend kwamen ze bij de laatste grote deur, die naar de Gildehal leidde. De Gildehal van de Drakenzieners was heel erg groot, zo groot dat je nauwelijks de overkant kon zien. Ellis was al maanden bezig die ruimte in kaart te brengen, van de wirwar aan tunnels, gangen en vertrekken aan de noordkant tot de torenruïnes in het westen. Toch waren er nog steeds delen waarvan hij geen details wist. De enorme hal stond vol met grote en kleinere gebouwen, trainingsvelden en slaapzalen van het Drakenzienersgilde. Toen ze eenmaal door de laatste deur waren gegaan, slaakte Ellis een diepe zucht. Het was fijn om weer thuis te zijn!

De lucht naast hen zinderde even en plotseling verscheen er een draak. Een draak met een lange staart en scherpe tanden, niet bijzonder groot, maar wel fel en vol vuur. Ze leek steeds de kleur van de omgeving over te nemen, maar hield wel zilverachtige contouren.

De draak rende enthousiast op Cara af. Die sloeg haar armen om de drakennek en zei zachtjes: 'Hé, Zilverdiefje!' Ze kriebelde haar draak achter haar oren. 'Hoe gaat-ie?'

Naast haar riep ook Tom zijn draak op. IJzerschild was

heel groot en in haar donkerrode huid gloeiden vurig oranje-gele lijnen. Maar ze keek vriendelijk uit haar ogen; net als Tom was ze heel aardig.

Ellis glimlachte, sloot zijn ogen, reikte met zijn geest voorbij de mensenwereld en wachtte op zijn vriend Padvinder.

Waar de Hal van het Drakenzienersgilde precies lag was geheim. De Gildehal was onzichtbaar en onvindbaar voor gewone mensen, en zeker voor koning Godric en zijn soldaten. Het was een plek voor mensen met een speciaal talent, mensen die dingen konden zien die anderen ontgingen – mensen die verder konden kijken dan onze mensenwereld, tot in een heel andere werkelijkheid: die van de draken.

‘Ooit, al heel lang geleden,’ vertelde rector Berin graag en vaak, ‘ooit waren er duizenden draken hier bij ons, in onze wereld. De lucht was er vol van! En elke draak had zijn of haar eigen drakenziener-mens. En net zoals elke mens uniek is, was ook elke draak uniek. Het waren ónze draken. En wij waren hún mensen.’

De band die bestond (en bestaat!) tussen drakenziener en draak vormde de schakel tussen twee werelden – een poort waar een draak doorheen kon gaan.

Ellis voelde een tinteling en glimlachte. Hij opende zijn ogen en daar was Padvinder. Niet de grootste draak van de Hal, maar zeker ook niet de kleinste. Ze stak zo’n dertig centimeter boven hem uit, met een sterke nek, korte poten, een stompe staart en een gezellig rond lijf. Haar vel was een wirwar van groene vlekken, als de bla-

deren van een boom op een winderige dag, en haar ogen glansden goud als de zon aan een verre horizon.

‘Hé, Pad,’ zei Ellis zachtjes.

‘Dag, Ellis.’ Padvinders stem ruiste als een diepe rivier. Ze boog haar hoofd naar hem toe en ze wreven hun neuzen langs elkaar.

Er klonk een bel en de leerlingen liepen met hun draken naar de les, vandaag gegeven door Drun, over ‘Het Oproepen en Verzorgen van je Draak’.

Drun had zijn eigen barak in de Hal, groot en rond met in het midden een hoge schoorsteen. Zoals alle kinderen had ook Ellis eens in die barak gezeten, met Drun en rector Berin, om te leren hoe hij zijn draak moest oproepen. Hij herinnerde zich nog goed – het was niet eens zo lang geleden – hoe hij in het vuur moest staren terwijl hij luisterde naar Druns rustige stem. En dan dat magische gevoel van verbinding maken, zodra zijn draak Padvinder de overstap naar zijn wereld had gemaakt...

Maar vandaag zat Drun hen buiten op te wachten, in zijn oude, bruinleren plunje, krabbend in zijn baard en met een brede grijns op zijn gezicht.

Ellis en de anderen gingen met hun draken in een halve cirkel om hem heen zitten. Tom met IJzerschild. Cara met Zilverdief. Mira, klein en beweeglijk, meestal vol smeervlekken van haar apparaten en machines, zat naast haar draak Vonker, die door zijn hoekige vorm en bronzen kleur wel wat had van een mechanische draak. Dan Connor, lang en bleek en een beetje een betweter, met zijn draak Dwaallicht. Dwaallicht had een lang, dun lijf

en korte benen. Naast hen zat de gemoedelijke Kai, die met iedereen even goed overweg kon. Zijn draak Redder was wit, met een opvallend rode vlek op haar borst. En ten slotte Erin, de langste en sterkste van de groep, met naast haar de enorme en afschrikwekkende Moker.

‘Een goedemiddag allemaal,’ zei Drun opgewekt, zodra iedereen zat. ‘Een mooie dag vandaag, nietwaar?’

De kinderen lachten. Binnen in de Gildehal was elke dag hetzelfde – de lichtgevende bollen ver boven hen gloeiden als kleine zonnetjes en nooit viel er een drupje regen uit een wolk.

‘Vandaag ga ik het hebben over de speciale kracht van jullie draken,’ zei Drun. ‘Elke draak heeft zijn eigen speciale talent, dat zich openbaart als dat het hardst nodig is.’ Hij lachte. ‘Sommigen van jullie hebben dat al ontdekt, geloof ik?’

Ijzerschild en Zilverdief deden net alsof ze daar niet trots op waren. Ijzerschild kon als het echt moest een magisch schild om zichzelf en anderen optrekken. En Zilverdief, Cara’s draak, kon zichzelf onzichtbaar maken, voor even.

Drun knikte vriendelijk naar de anderen. ‘Jullie ontdekken vanzelf wat je kunt.’

Erin zuchtte. ‘Ik ben zó benieuwd wat onze kracht is!’

‘Je weet toch wel dat je dat pas te weten komt als dat echt nodig is?’ zei Connor spottend.

Erin wilde al boos reageren, maar Drun stak een hand op. ‘Dat is waar,’ zei hij zachtjes. ‘Maar we krijgen wel aanwijzingen. Je moet beseffen dat de wereld van de dra-

ken een wereld is van... ideeën, zou je kunnen zeggen. Ze krijgen pas hun tastbare vorm hier, in onze wereld, wanneer ze voor het eerst verbinding maken met hun eigen unieke drakenziener. In sommige opzichten lijken ze dus op jullie...’

Ellis keek naar Padvinder. Ze was van gemiddelde grootte, voor een draak tenminste, maar ze was wel heel sterk. En eigenlijk was Ellis zelf ook zo – niet erg lang, maar wel stevig gebouwd, met vooral sterke benen. Ellis was diepbruin, terwijl Padvinder bladergroen was. Toch voelde hij dat ze bij elkaar hoorden.

Het was al bijna een jaar geleden dat Ellis en zijn draak elkaar voor het eerst ontmoet hadden. Hij was aan het kamperen in een bos ten noorden van Rivven en zat bij het kampvuur zijn landkaart bij te werken toen hij een stem zacht hoorde fluisteren: ‘Die tweede afslag was linksaf, hoor, niet rechtsaf.’

Als door een slang gebeten had Ellis zich omgedraaid. Er was niets of niemand te zien. Maar toen hij weer naar het vuur keek, was er wel iets – een paar ogen die vanuit de vlammen naar hem staarden.

Ellis realiseerde zich dat hij eigenlijk vreselijk had moeten schrikken, maar hij had iets herkend in die ogen. Het was een verre, rusteloze blik, van altijd willen zien wat er achter de volgende bocht of heuvel ligt te wachten.

En toen hij de volgende dag weer terug was in de stad wist hij zeker dat hij het allemaal gedroomd had. Maar toen kwam Malik, zogenaamd een klerk van de koning, en die had hem een stageplek aangeboden – niet in het

paleis van koning Godric, maar bij het Drakenzienersgilde. En dat had zijn hele leven op zijn kop gezet.

‘Op een dag zul je de speciale kracht van je draak ontdekken. En het zal iets zijn wat je op dat moment hard nodig zult hebben,’ ging Drun verder. ‘En die kracht zal ook iets te maken hebben met hoe jij zelf bent.’ Hij keek hen een voor een aan. ‘Denk maar eens goed na wat het zou kunnen zijn.’

Die avond werkten Ellis en Padvinder buiten de slaapzaal, dicht tegen elkaar aan tegen de kilte, ingespannen aan hun kaart van de Hal. Achter hen klonk luid gelach uit de eetzaal, waar de andere leerlingen zaten te kletsen. Ellis negeerde ze.

‘Ik hoop dat jouw kracht zal zijn dat je overal en altijd de weg zult weten,’ mijmerde hij. ‘Dan zouden we de hele wereld in kaart kunnen brengen!’

De draak kneep haar ogen dicht. ‘Wie weet,’ zei ze en knikte. Ze rekte zich eens lekker uit. ‘Hoe was de parade?’

‘Ik ben via de Rattensteeg gelopen,’ zei Ellis en hij wees op de kaart.

‘Hmm,’ zei Padvinder. ‘Als je via de Kaarsenmakerstraat was gegaan, had je veel drukte gemist.’

‘Inderdaad!’ Ellis lachte. ‘Dat beseft ik later pas.’

‘Maar hoe was de parade zelf?’ Padvinder was nieuwsgierig.

‘Tom en Cara vonden het prachtig,’ zei Ellis. ‘Het is wel grappig; koning Godric heeft zo’n grondige hekel aan alles wat met draken te maken heeft. Als hij van ons be-

staan wist, zou hij ons als zijn ergste vijand beschouwen, denk ik.' Hij zuchtte. 'Maar Berin, onze rector, zegt dat hij gewoon misleid is en dat we geduld moeten hebben.'

'Maar wat vond jij er zelf van?' drong Padvinder aan. 'Vond je het leuk, al die pracht en praal van de optocht?'

Ellis haalde zijn schouders op. 'Ja hoor, best wel. Ik heb eigenlijk niet echt opgelet.'

Hij voelde de borstkas van zijn draak op en neer hikken toen Padvinder begon te grinniken. Hij en Padvinder keken op dezelfde manier naar de wereld om hen heen, wist hij. Zijn draak vond het fijn om samen met hem die wereld in kaart te brengen en verder interesseerde het hen allemaal niet zo.

Ellis geeuwde en klapte zijn opschrijfboekje dicht. 'Geenog voor vandaag. Het wordt morgen een drukke dag.'

'O?' vroeg Padvinder. 'Wat gaan we doen dan?'

Ellis' ogen glansden. 'We gaan uitzoeken waar onze Hal eigenlijk is.'

